

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA ZA USLUŽBENCE EVROPSKE UNIJE (tretji senat)
z dne 13. junija 2012

Zadeva F-41/11

Dana Mocová
proti
Evropski komisiji

„Javni uslužbenci — Začasni uslužbenci — Nepodaljšanje pogodbe za določen čas — Diskrecijska pravica — Člen 8 PZDU — Člen 4 odločbe generalnega direktorja OLAF z dne 30. junija 2005 o novi politiki na področju zaposlovanja in dela začasnega osebja OLAF — Najdaljše trajanje pogodb začasnih uslužbencev“

Predmet: Tožba, vložena na podlagi člena 270 PDEU, ki se uporablja za Pogodbo ESAE v skladu z njenim členom 106a, s katero D. Mocová predlaga razglasitev ničnosti odločbe vršilca dolžnosti generalnega direktorja Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) z dne 11. februarja 2011, s katero je bila zavrnjena njena prošnja za podaljšanje njene pogodbe začasnega uslužbenca.

Odločitev: Tožba se zavrne. Vsaka stranka nosi svoje stroške.

Povzetek

1. Uradniki — Tožba, vložena zoper zavrnitev prošnje zaradi molka organa — Razlog, ki se nanaša na neobstoje obrazložitve — Upoštevanje obrazložitve iz odločbe o zavrnitvi pritožbe (Kadrovski predpisi za uradnike, člena 90 in 91; Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev, člen 46)

2. Uradniki — Začasni uslužbenci — Zaposlovanje — Podaljšanje pogodbe za določen čas — Diskrecijska pravica uprave — Sodni nadzor — Meje (Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev, člena 8 in 47, prvi odstavek, (b))

3. Uradniki — Začasni uslužbenci — Zaposlovanje — Sklenitev pogodbe za zaposlitev za določen čas na stalnem delovnem mestu — Pogoji (Kadrovski predpisi za uradnike, člen 1a(1); Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev, členi 2(b), od 3 do 5 in 8, drugi odstavek)

1. Ob upoštevanju stalnega razvoja predhodnega postopka je treba, kadar odločba uprave o zavrnitvi pritožbe vsebuje obrazložitev, ki je zavrnitev prošnje zaradi molka organa, zoper katero je bila vložena pritožba, očitno ni vsebovala, pri preučitvi zakonitosti prvotnega akta, ki posega v položaj, upoštevati obrazložitev iz odločbe o zavrnitvi pritožbe, ker se za to obrazložitev šteje, da dopolnjuje navedeni akt. Kljub temu se dejansko preučuje zakonitost prvotnega akta, ki posega v položaj, in to glede na razloge, ki jih vsebuje odločba o zavrnitvi pritožbe.

(Glej točki 21 in 38.)

Napotitev na:

Splošno sodišče Evropske unije: 9. december 2009, Komisija proti Birkhoffu, T-377/08 P, točki 58 in 59 ter navedena sodna praksa.

2. Začasni uslužbenec, imetnik pogodbe za določen čas, načeloma nima nobene pravice do podaljšanja svoje pogodbe, ampak je to podaljšanje samo možnost, za katero velja pogoj, da je v skladu z interesom službe. Začasni uslužbenci namreč v nasprotju z uradniki, katerih stabilnost zaposlitve je zagotovljena s Kadrovskimi predpisi, spadajo pod drugo ureditev, podlaga katere je pogodba o zaposlitvi, sklenjena z zadevno institucijo. Iz člena 47(1)(b) Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev izhaja, da je trajanje delovnega razmerja med institucijo in začasnim uslužbencem, zaposlenim za določen čas, urejeno prav s pogoji, določenimi v pogodbi, sklenjeni med strankama. Poleg tega je upravi priznana široka diskrecijska pravica na področju podaljševanja pogodb. Tako mora biti preučitev sodišča omejena na vprašanje, ali je uprava glede na načine in sredstva, ki so jo lahko pripeljali do njene presoje, ostala v okviru nespornih meja in svoje pravice ni uporabila očitno napačno. V tem okviru ugotovitev, da je uprava storila očitno napako pri presoji dejstev, ki upravičuje razglasitev ničnosti odločbe, sprejete na podlagi te presoje, predpostavlja, da so dokazi, ki jih mora predložiti tožeča stranka, zadostni, da se presoja uprave ne zdi verjetna. Z drugimi besedami, obstoj očitne napake ni ugotovljen, če je kljub elementom, ki jih je navedel uslužbenec, sporno presojo še vedno mogoče sprejeti kot utemeljeno in dosledno.

(Glej točke od 42 do 44.)

Napotitev na:

Sodišče prve stopnje: 12. december 1996, AIUFFASS in AKT proti Komisiji, T-380/94, točka 59; 17. oktober 2002, Cocchi in Hainz proti Komisiji, T-330/00 in T-114/01, točka 82; 6. februar 2003, Pyres proti Komisiji, T-7/01, točka 64; 12. februar 2008, BUPA in drugi proti Komisiji, T-289/03, točka 221;

Sodišče za uslužbenec: 7. julij 2009, Bernard proti Europolu, F-54/08, točka 44; 23. november 2010, Gheysens proti Svetu, F-8/10, točka 75.

3. Iz člena 1a(1) Kadrovskih predpisov v povezavi s členi od 2 do 5 Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev je razvidno, da stalna delovna mesta v institucijah načeloma zasedajo uradniki in da so lahko drugi uslužbenci, za katere veljajo Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev, na teh delovnih mestih zaposleni le izjemoma. Čeprav člen 2(b) Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev izrecno določa, da se začasni uslužbenec lahko zaposli na stalnem delovnem mestu, je tako v tem členu določeno tudi, da je to lahko le začasno. Poleg tega člen 8, drugi odstavek, Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev določa, da se lahko pogodba o zaposlitvi začasnega uslužbenca v smislu člena 2(b) sklene za največ štiri leta in se lahko podaljša le enkrat za največ dve leti. Po koncu tega obdobja začasni uslužbenci niso več zaposleni, bodisi zaradi poteka pogodbe o zaposlitvi bodisi zaradi imenovanja za uradnika ob pogojih, določenih v Kadrovskih predpisih. Ta izjema od načela, da stalna delovna mesta v institucijah zasedajo uradniki, je določena le zato, da se, kadar je to potrebno, zapolnijo potrebe službe.

(Glej točko 48.)

Napotitev na:

Splošno sodišče Evropske unije: 21. september 2011, Adjemian in drugi proti Komisiji, T-325/09 P, točka 79 in navedena sodna praksa.